

Prædiken nytårsdag 2019 At bære det nye håb videre.
Evangelium: Lukas 2,21 + 2, 25-38 (i Den ny Aftale)

Jeg valgte at læse lidt videre i det, som Lukas fortæller om den lille dreng Jesus. Altså ikke bare det, at han bliver omskåret og får sit navn, men lidt videre i teksten, så vi hører den pointe Lukas har: at forældrene gør det, der er skik og brug: nemlig at besøge templet. Og her mødes de af den gamle Simeon og den gamle Anna. Her mødes det nye og det gamle. Så besøget i templet bliver et skæringpunkt mellem noget gammelt og noget nyt, - personificeret i de to gamle og den lille ny. Det er et skæringspunkt. Men et skæringspunkt er også et mødepunkt. De, der mødes, fra hver sit, får noget med fra den anden, inden de skilles.

Et skæringspunkt, hvor to forskellige linjer skærer hinanden er altid både et mødepunkt, hvor de krydser og altså mødes, men også et sted, hvorfra de går videre. Så skæringpunkt er også adskillelse. Og her en adskillelse, hver begge går videre anderledes end før. Mødet har gjort noget ved begge.

Sådan ser jeg mødet i templet mellem Anna, Simeon og det lille Jesusbarn: nyt og gammelt mødes og adskilles – og der er sket noget. De gamles forventninger er kommet frem i lyset og den nye er blevet indsat i en sammenhæng. En sammenhæng, hvor alle gamle grænser mellem 'os selv' og 'de fremmede' er brudt ned, som Anna siger. Men en ny grænse vil komme frem, som Simeon siger: nemlig grænsen mellem det gode og det onde. Og barnet vil blive den, der gør det

tydeligt: han bliver et tegn til fald eller oprejsning, til straf eller redning – ja, som et sværd i vores inderste vil han dele mellem det onde og det gode, så det kommer frem i lyset. Og ingen vil gå ram forbi; også hans egen mor vil opleve det.

Her i templet sker der et møde mellem de gamle forventninger (i det gamle testamente) og det nye, der skal komme med Jesus. De to gamle forkaster ikke det gamle, mens de byder det nye velkomne. De tager det med fra det gamle, der er levedygtigt. Og det, der er levedygtigt og værd at tage med, det har de øje for vil fortsætte med den lille ny. Og alt det andet af tilvante tanker og traditioner ? - lad det falde, hvis ikke det bringer godt.

Disse to gamle tager imod det nye. De er begge gamle og skal snart dø, men de forbander ikke, at deres liv er forbi. De klager ikke over, at de kun lige får lov til at se det nye spire frem. De klager ikke, de sukker ikke, de forbander ikke, de fortvivler ikke. Her er ingen forbitrelse over "tidens forfald". De viser os det modsatte af den bitterhed, som vi kan falde i, når vi synes at "engang var det hele meget bedre".

De er symboler på det at håbe. Disse to gamle, Anna og Simeon, de LYSER af håb og forventning og glæde. Og begge siger: "denne her nye glæde skal være for alle. For alle folkeslag, for alle mennesker."

De kunne jo have sukket og tænkt: 'hvorfor så ikke for os to ?' Men nej, det her møde er for dem så

overvældende, at de kun tænker, hvor velsignet det skal blive.

Sådan maler Lukas mødet mellem gamle forventninger og det nye, der bryder frem. Han fylder mødet mellem det gamle og det nye med fremtidsglæde.

Og det trækker jeg frem i dag, fordi nytåret er et symbolsk skæringspunkt for os, - mellem det gamle år og det nye år. Her mødes gamle forventninger og småbange anelser med det nye, der spirer frem.

Her mødes det, der er forbi, med det, der netop er begyndt.

Og det er jo bare en dato. Og alligevel så er denne dato blevet helt mytologisk i sin betydning, for vi skærer i tiden....det, der var FØR, der var 2018 og det der er EFTER... 2019.

Nytåret er et skæringspunkt. Men også et mødepunkt for hvad vi tager med os fra det gamle år og hvad, der kommer os i møde fra det nye.

Ved årsskiftet mødes det, der er sket og det, vi forventer.

Hvad skal have lov til at fylde mest? ærgrelse og sorg, over det, der ikke var godt? eller håb om, at vi kan gøre det bedre?

Jeg går lige tilbage til fortællingen hvor Simeon og Anna løfter det lille barn op og siger de håbs-fyldte ting om fremtiden.

Udover de to gamle og det lille barn, så er der jo to til: nemlig Maria og Josef. De er som en slags vidne til

mødet mellem det gamle og det nye. Og der kan vi måske hente noget.

De er vidner til det, de gamle håber på. Og det er dem, der skal gå med den lille i armene hjem til hverdagen igen.

Maria og Josef var selv fyldte af den gamle kultur, som Anna og Simeon gav udtryk for. Men deres opgave er at bære det nye hjem og at hjælpe det nye på vej, sørge for at det kan vokse. De skal sørge for, at det spæde kan vokse og gro, overleve og blive voksen. En voksen, der engang skal dele mellem ondt og godt; være som et sværd mellem det gode og det onde; være som et lys og herlighed for alle mennesker.

Og forældrene selv vil blive en del dem, hvor det inderste skal blive afsløret og komme frem i lyset, som Simeon jo siger.

Sådan går Maria og Josef fra mødet mellem det gamle og det nye. De bærer det nye i deres arme. Det er deres opgave, at det ikke bare forbliver spædt og ufærdigt, men kan vokse op til herlighed og lys.

Og sådan synes jeg, at disse to, der bærer det nye hjem og ind i deres hverdag, kan være et billede for os.

De bærer det nye, men er ikke selv hverken herlighed eller lys. De er vidner.

Og sådan kan vi også være vidner. Vidner, der går mod det nye. Og vidner der går med det nye, - med håbet. Stadig fyldt af gamle vaner og tankegods.

Så hvad skal vi tage med fra det gamle, som kan rumme vores fortrøstning om glæde for alle? Og hvad skal vi

”lade fare” fra det gamle, fordi det viste sig ikke at være godt?

Der er jo meget gammelt, der fastholder os, fordi det giver tryghed. Men hvis vi ved, at det ødelægger eller at hvis det hindrer håb, så må vi være modige nok til at lade det fare.

Vi er vidner, ligesom Maria og Josef. Vi bærer også på det nye, og har fået ord med om det håb, der altid er. Vores fortrøstning er ikke kun billeder i vores drømme om fremtiden, en forestillingsverden, - men helt konkret ved vi jo godt, hvad der vil være gavnligt for os selv og andre.

Det var Annas og Simeons storord, der gjorde skæringspunktet mellem det gamle og det nye til et mødepunkt fyldt af håb. Derfor kunne de to vidner gå hjem anderledes end før, med det nye i deres arme. Skulle man oversætte Anna og Simeons ord til vores tid, om godhed og ondskab, om lys og herlighed, så kunne det være med disse ord fra en engelsk filosof:

”Ondskab kan sejre, når gode mennesker intet gør.”

I de ord er der bevægelighed og en opfordring til hvert eneste menneske. Ikke indpakket i store flyvske ideologier, men brugbart både til den lille hverdag og i den store dagsorden. Godhed er at vi gør godt.

”Når gode mennesker intet gør, så sejrer ondskab.”

Amen.